

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/321/2020
Identifikačné číslo spisu:	8613207754
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8613207754.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a sudcov JUDr. Aleny Svetlovskej a JUDr. Ing. Maria Dubaňa v spore žalobcu Y. J. E., bývajúceho v Y. V. L., Š. XX, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27C/132/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. decembra 2019 sp. zn. 9Co/228/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie zamietla.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 7. februára 2019 č. k. 27C/132/2014-561 zamietol žalobu v celom rozsahu, návrh na prerušenie konania zamietol a žalovanej priznal náhradu trov v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 2, § 2, § 3, § 4 ods.1, § 4 ods. 2, § 9 ods. 1, § 10, § 20, § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., ustanovenie § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Zamietnutie prerušenia konania zdôvodnil s poukazom na ustanovenie § 162, § 163, 164, § 220 ods. 2, § 220 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vo svojom odôvodnení zamietnutie žaloby zdôvodnil tým, že neboli splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. V danom prípade zastavenie trestného stíhania z dôvodu premlčania, pokiaľ súd nepokračoval v trestnom stíhaní, ale bol dosiahnutý výsledok trestného konania taký, ktorý by znamenal oslobodenie žalobcu, nebolo možné hovoriť o tom, že neboli naplnené predpoklady pre začatie trestného stíhania. Tiež nebolo preukázané, že by rozhodnutie, na ktoré žalobca poukazoval, bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Pokiaľ súd zamietol návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebiehalo iné konanie, v ktorom sa riešila právna otázka dôležitá pre rozhodnutie v tomto konaní, uviedol, že sám si vyriešil otázku, či zastavenie trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania po vznesení obvinenia vylučuje náhradu nemajetkovej ujmy,

resp. škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, vzhľadom na pomer úspechu strán v konaní a žalovanej priznal náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. decembra 2019 sp. zn. 9Co/228/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vecne správne, ako aj právne posúdenie veci s odkazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., resp. zákona č. 58/1969 Zb. Odvolací súd v tomto prípade poukázal na ustanovenie § 9 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 Trestného poriadku, v zmysle ktorého v trestnom stíhaní, ktoré bolo zastavené z dôvodu uvedeného v odseku 1 písm. a/ (premlčanie) sa však pokračuje, ak vyhlási obvinený do 3 dní odvtedy, čo mu bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania oznámené, že na prejednaní veci trvá. Odvolací súd sa jednoznačne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že by uznesenie o začatí trestného stíhania bolo nezákonné, resp. v tomto prípade je tiež potrebné prihliadať na § 3 zákona č. 58/1969 Zb., kedy účastník má využiť všetky možnosti podať proti nezákonnému rozhodnutiu opravný prostriedok, resp. v tomto prípade by sa jednalo o vyhlásenie, aby súd pokračoval v konaní a v prípade, že by nebolo preukázané, že sa žalobca dopustil spáchania trestného činu alebo prípadne z iných dôvodov by došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo zastaveniu trestného stíhania. Nakoľko k takémuto ďalšiemu konaniu nedošlo, súd môže len konštatovať, že v tomto prípade podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy splnené neboli a rozhodnutie súdu prvej inštancie preto ako vecne správne potvrdil. Poznamenal, že súd prvej inštancie správne postupoval v prípade, že zamietol návrh na prerušenie konania, nakoľko otázky, ktoré sa riešili v konaní, pre ktoré žiadal žalobca toto konanie prerušiť, si vyriešil súd sám. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, priznal náhradu trov v celom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP uviedol, že mu postupom súdu bolo odňaté právo na spravodlivý proces, spočívajúci v absencii riadneho odôvodnenia rozsudkov, ich nepredvídateľnosť a svojvoľnosť, v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, v rozpore s čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v rozpore s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvej inštancie predstavuje nezákonné rozhodnutie, ktoré vychádza z mylného riešenia nastolených otázok a je aj zmätočným pre jeho extrémnu nespravodlivosť. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP uviedol, že mu odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku nezákonnosti vzneseného obvinenia, keď mu bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu premlčania a nakoľko nemal vedomosť o tom, že aby Najvyšší súd Slovenskej republiky už vyriešil túto otázku, dovolateľ vymedzil právne otázky takto: „1. Či premlčanie trestného stíhania, v štádiu po vznesení obvinenia, vylučuje náhradu nemajetkovej ujmy, ak obvinenie bolo vznesené počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., 2. Či obvinenému môže vzniknúť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ak mu bolo vznesené obvinenie počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. a trestné stíhanie neskončilo jeho odsúdením.“ Podstatnou otázkou je, či v prípade, keď trestnosť činu zanikla v dôsledku premlčania trestného stíhania a preto muselo byť trestné stíhanie zastavené, čím bezpochyby zanikli materiálne účinky jeho obvinenia, čo sa rovná zrušeniu jeho obvinenia a preto už od zastavenia trestného stíhania nebol ani obvineným, ani obžalovaný, mu patrí náhrada škody, resp. nemajetkovej ujmy. O zániku trestnosti v dôsledku premlčania zákon č. 58/1969 Zb. neobsahuje žiadnu zmienku, ani priamo, ani nepriamo a inštitút objektívnej zodpovednosti nepripúšťa žiadnu analógiu, ani rozširujúci výklad, na prípady zastavenia trestného stíhania z dôvodu premlčania. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a krajského súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v zmysle § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol. Dovolanie žalobcu považovala za nedôvodné a neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť, pretože je nedôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V danom prípade dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

9. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k jeho tvrdenej vade zmätočnosti a zistil, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie podrobne vysvetlil svoje právne úvahy, podporené zisteným skutkovým stavom a existujúcou judikatúrou dovolacieho súdu. Odvolací súd na jeho závery nadviazal a ich správnosť potvrdil. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú

verejnost'. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (napr. I. ÚS 259/2018).

10. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

11. Keďže dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), pristúpil k posúdeniu dovolania žalobcu aj z hľadiska ďalšieho uplatneného odvolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

12. Žalobca vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak toto rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Právne posúdenie, či konkrétna otázka už bola alebo nebola dovolacím súdom vyriešená, je totiž jadrom odvolacieho konania a je podstatná pre to, či najvyšší súd o dovolaní rozhodne meritórne alebo procesne. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je potrebné vykladať tak, že dovolanie je prípustné, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená ustálené. Nemožno túto prípustnosť teda vykladať tak, že je to právna otázka, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vôbec riešená. K tomu, že ide o rozhodovaciu prax ustálenú (a teda opakujúcu sa), by ďalej malo nasvedčovať to, že tieto nepublikované rozhodnutia sú verejne dostupné a ľahko dohľadateľné (najmä prostredníctvom internetu) aj pri bežnej lustrácii medzi rozhodnutiami najvyššieho súdu k danej právnej otázke, keďže ich je opakujúce sa množstvo. Ak by však takéto nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu neboli verejne dostupné a dohľadateľné, nemožno ich považovať za ustálenú prax odvolacieho súdu. Ustálená prax musí byť zrejma nielen dovnútra (že o nej vie najvyšší súd, prípadne sporové strany), ale aj navonok (vo vzťahu k verejnosti). Ak nastane situácia, že najvyšší súd považuje určitý právny názor za ustálený, je to pre najvyšší súd impulzom na jeho publikáciu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Tým sa zároveň odstráni neistota týkajúca sa toho, či ide o právnu otázku v praxi odvolacieho súdu vyriešenú alebo nie (pozri aj I. ÚS 51/2020).

13. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

14. Podľa § 1 ods. 1 veta prvá zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“).

14.1. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

14.2. Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

14.3. Podľa § 3 zákona č. 58/1969 Zb. ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

14.4. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

14.5. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol pod obžaloby oslobodený.

14.6. Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody nemá ten,

a) kto si väzbu zavinil sám, najmä tým, že pokusom o útek alebo iným svojím konaním dal príčinu pre obavy, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia,

b) kto bol pod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný.

14.7. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa predchádzajúcich odsekov nemá ten,

a) kto si privodil svoje odsúdenie úmyselne alebo

b) proti komu bolo neskoršie trestné stíhanie zastavené len preto, že mu bola udelená milosť alebo že po právoplatnosti pôvodného rozsudku bola udelená amnestia vzťahujúca sa na čin, za ktorý bol pôvodný trest uložený.

15. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 513/2004 Z. z. zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

16. Prvá právna otázka zásadného významu, ktorá podľa dovolateľa nebola dovolacím súdom vyriešená, bola v dovolaní formulovaná nasledovne: „Či premlčanie trestného stíhania v štádiu po vznesení obvinenia vylučuje náhradu nemajetkovej ujmy, ak obvinenie bolo vznesené počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.“

16.1. Pokiaľ ide o druhú dovolateľom nastolenú právnu otázku, ktorá podľa neho nebola dovolacím súdom vyriešená, bola v dovolaní formulovaná nasledovne: „Či obvinenému môže vzniknúť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ak mu bolo vznesené obvinenie počas účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. a trestné stíhanie neskončilo jeho odsúdením.“

17. Treba uviesť, že ide o otázky právne. Tieto otázky odvolací súd riešil a na ich vyriešení svoje rozhodnutie založil. Najvyšší súd nezistil, že by tieto otázky boli v čase podania dovolania v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené. Riešené boli následne až v konaniach pod sp. zn. 6Cdo/50/2019 zo dňa 29.04.2020 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 567/2021 zo dňa 14.10.2021, v konaní pod sp. zn. 6Cdo/152/2018 zo dňa 30.09.2020 a nálezom

Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017. Dospel preto k záveru, že vo vzťahu k týmto právnym otázkam je dovolanie žalobcu prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

18. Dovolateľ uviedol, že zákon č. 58/1969 Zb. nepočíta explicitne s inštitútom zastavenia trestného stíhania v dôsledku zániku trestnosti. Počíta s ním až § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená, alebo trestné stíhanie zastavené, ak po právoplatnosti zanikla trestnosť činu. Je názoru, že aj § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. môže mať na mysli len také prípady zániku trestnosti, ktoré majú svoj základ v osobe obvineného a nie prípady, ktoré majú svoj základ v nesprávnom úradnom postupe orgánov štátu, ako je tomu pri premlčaní trestného stíhania po vznesení obvinenia. Poukázal, že zákon č. 58/1969 Zb. obdobnú právnu úpravu, akou je § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. neobsahuje a zo žiadnej normy nevyplyva možnosť posudzovať vec, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 58/1969 Zb., podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. O zániku trestnosti v dôsledku premlčania zákon č. 58/1969 Zb. neobsahuje žiadnu zmienku ani priamo, ani nepriamo a inštitút objektívnej zodpovednosti neprípúšťa žiadnu analógiu, ani rozširujúci výklad, na prípady zastavenia trestného stíhania z dôvodu premlčania.

19. Najvyšší súd poukazuje, že jednou z obligatórnych náležitostí dovolania je, že v ňom musí byť uvedené, v čom dovolateľ vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania; táto náležitosť je odlišná od dovolacieho dôvodu. Účel tejto požiadavky spočíva pritom v tom, aby sa dovolateľ ešte pred podaním dovolania zoznámil s relevantnou judikatúrou dovolacieho súdu, a aby po oznámení sa s ňou zväžil, či také dovolanie má šancu na úspech. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy si žalobca v zmysle zákona číslo 58/1969 Zb. uplatnil v konaní pred všeobecným súdom, pričom okresný aj krajský súd zhodne dospeli k záveru, že neboli naplnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu (existencia nezákonného rozhodnutia), preto bola jeho žaloba zamietnutá.

20. Dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, porov. § 432 ods. 2 CSP), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu činnosť súdov v civilnom konaní. Podľa toho je dovolateľ povinný vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania; mal by teda uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v § 421 ods. 1 CSP je naplnený a prečo.

21. Dovolateľ poukazuje na právne otázky zásadného významu, ktoré podľa neho neboli dovolacím súdom vyriešené. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že dovolateľ nespochybňuje existenciu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.07.2018 sp. zn. 1Cdo/167/2016, ktorý sa zaoberal skutkovo totožným prípadom a dospel k záveru, že zastavenie trestného stíhania pre premlčanie nemá vo vzťahu k posúdeniu zákonnosti vznesenia obvinenia rovnaké dôsledky ako oslobodenie spod obžaloby či zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že skutok sa nestal, nie je trestným činom, alebo ho nespáchal obžalovaný/obvinený. Žalobca sa snaží navodiť dojem, že posudzovaný rozsudok je na jeho vec neaplikovateľný výlučne z dôvodu, že sa v ňom aplikovali ustanovenia zákona číslo 514/2003 Z.z. a nie ustanovenia predchádzajúceho právneho predpisu - zákona č. 58/1969 Zb. Týmto smerom aj formuluje dovolacie otázky, keď ich spája so zákonom č. číslo 58/1969 Zb. Dovolanie žalobcu, podľa názoru najvyššieho súdu, podané v tejto veci sa obsahovo, vecne a argumentačne neodlišuje od dovolania, ktoré už bolo predmetom prieskumu na dovolacom súde.

22. Podobnú otázku nastolil žalobca aj v rámci dovolania, o ktorom rozhodol najvyšší súd vo veci sp. zn. 6Cdo/50/2019 z 29. apríla 2020 (i keď v tejto veci najvyšší súd rozhodol 29.04.2020, teda až po podaní dovolania v teraz posudzovanej veci, pozn). Predmetné uznesenie prešlo aj testom ústavnosti sp. zn. III. ÚS 567/2021-22 z 14.10.2021, keď ústavnú sťažnosť ústavný súd odmietol. Išlo o tohto istého žalobcu. V predmetnej veci 6Cdo/50/2019 súd dovolanie žalobcu odmietol, pretože dovolateľom nastolená právna otázka už bola dovolacím súdom (predovšetkým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016) vyriešená nasledovne: rozhodnutie o zastavení trestného stíhania z dôvodu jeho premlčania nemá rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť, a teda v danom prípade nie je naplnený základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú

nezákonným rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. - t.j. zrušenia právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Najvyšší súd v bodoch 10. až 15. odôvodnenia uvedeného uznesenia uviedol: „Základ nároku uplatneného v tejto veci je potrebné posúdiť podľa ustanovení § 1 - § 4 zákona č. 58/1969 Zb. upravujúcich zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zistená nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla k vzniku škody. S ohľadom na § 4 zákona č. 58/1969 Zb. je tento predpoklad splnený len vtedy, ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené. Do tejto doby nie je možné nárok na náhradu škody uplatniť. Zákonnosť rozhodnutia teda nie je možné riešiť v konaní o náhradu škody ako predbežnú otázku. Uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné. Preto v súvislosti s ním prichádza do úvahy použitie ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. Prichádza tiež do úvahy jeho zrušenie na základe sťažnosti pre porušenie zákona (§ 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Ak by bolo takto zrušené, je splnenie uvedeného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu nepochybné. Uvedený postup je však v praxi výnimočný. K uplatneniu práva na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia preto dochádza a môže dochádzať spravidla v prípadoch, keď toto rozhodnutie nebolo zrušené, ale trestné stíhanie príslušnej osoby bolo zastavené alebo bola táto osoba oslobodená spod obžaloby. Je treba vziať do úvahy, že po zastavení trestného stíhania či oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, pretože je to z hľadiska trestného konania bezpredmetné. Pre posúdenie nastolenej právnej otázky zásadného významu je teda nutné vyriešiť, či zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 4 zákona č. 58/1969 Zb. rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ak by sme vychádzali dôsledne zo znenia uvedeného ustanovenia, bolo by nutné uvedenú otázku zodpovedať záporne. Takýto výklad by však nezodpovedal zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb. Tá sleduje, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. V danom prípade by tento názor znamenal, že občan, proti ktorému bolo vznesené obvinenie, by musel niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď vyšlo najavo, že je nesprávne a trestné konanie skončilo tak, že na občana je treba hľadieť ako na nevinného. Vyššie uvedenú otázku by preto bolo na mieste zodpovedať kladne. To je však možné len za predpokladu, že to dovoľuje výklad ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dospieť k záveru, že rovnaký význam (dôsledky) ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby za predpokladu, že k nim došlo z určitých dôvodov. Na podporu uvedeného záveru (najmä z hľadiska systematického výkladu) možno poukázať na ustanovenie § 5 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého s výnimkou prípadov v ňom uvedených znamená zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby prakticky nezákonnosť rozhodnutia o väzbe a vznik práva na náhradu škody, napriek tomu, že toto rozhodnutie nebolo zrušené. V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku prichádzajú do úvahy dve varianty riešenia. Jedna vychádza dôsledne z prezumpcie neviny. Ak je trestné stíhanie zastavené alebo dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, je potrebné bez ohľadu na dôvod zastavenia či oslobodenia spod obžaloby vychádzať z toho, že občan trestný čin nespáchal a uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť preto vydané. Zastavenie trestného stíhania či oslobodenie spod obžaloby majú teda vždy, bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli, z hľadiska ustanovenia § 5 zákona č. 58/1969 Zb. rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Takýto názor však predovšetkým nerešpektuje skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydávané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin (ak je na podklade zistených skutočností dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný určitou osobou). Ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to preto vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku). Je potrebné si uvedomiť, že jednotlivé dôvody zastavenia trestného stíhania a oslobodenia spod obžaloby nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam. Iný význam má z tohto hľadiska napr. zastavenie trestného stíhania, ak je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie a iný význam má zastavenie trestného stíhania pre jeho ďalšiu neprípustnosť z dôvodu amnestie. Tak isto porovnaním s ustanoveniami § 5 a § 6 zákona č. 58/1969 Zb. (teda pri dôslednom uplatnení systematického výkladu ustanovenia § 4 zákona č. 58/1969

Zb.) je treba za správny považovať právny názor, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú podľa ustanovenia § 4 zákona č. 58/1969 Zb. rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným nebol potvrdený (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991). Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. je zrušenie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Z hľadiska teleologického výkladu vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lípiť na formálnom zrušení tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale splnenie tejto podmienky treba vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktnie dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/15/2009). Extenzívnym výkladom zákona č. 58/1969 Zb. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré neviedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, sa judikatúrou súdov považuje za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorý sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Základné podmienky vzniku tohto nároku ustanovuje § 4 ods. 1 spomínaného zákona, a to jednak tým, že ustanovuje ako predpoklad nároku na náhradu škody (mimo iného) vydanie nezákonného rozhodnutia, a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Zmyslu a účelu zákona č. 58/1969 Zb. zodpovedá taká interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Tento výklad považuje za ústavne konformný aj Ústavný súd SR (porovnaj napr. jeho nálezy sp. zn. II. ÚS 25/2011 a I. ÚS 320/2016). Z uvedeného je zrejmé, že ustálená súdna prax považuje nenaplnenie predpokladu o spáchaní trestného činu obvineným za nevyhnutnú podmienku pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Táto podmienka je pritom splnená vždy, ak trestné stíhanie obvineného bolo zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie sa nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený. O nenaplnení predpokladu spáchania trestného činu obvineným však nemožno

hovoríť v prípade premlčania trestného stíhania, kedy dôvod zastavenia trestného stíhania závisí len od splnenia objektívne zákonom ustanovených podmienok (od márneho uplynutia premlčacej doby), spáchanie skutku majúceho znaky trestného činu obvineným ale nijako nespochybňuje. Pokiaľ je obvinený toho názoru, že trestné stíhanie bolo bez ohľadu na jeho premlčanie proti nemu vedené nedôvodne, nič mu nebráni, aby v zmysle § 9 ods. 3 Trestného poriadku ďalej trval na pokračovaní trestného stíhania a následne dosiahol taký výsledok trestného konania, ktorý bude znamenať jeho úplnú rehabilitáciu a zároveň mu otvorí cestu k náhrade škody vzniknutej v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016).“

23. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že je síce pravdou, že v prípade rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016 z 23.07.2018, ide skutočne o prípad posudzovaný podľa zákona č. 514/2003 Z. z., avšak rozhodujúcou otázkou, ktorú súd riešil, bol výklad ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003. Podľa tohto zákonného ustanovenia, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Predmetné ustanovenie z hľadiska jeho zmyslu a účelu zodpovedá ustanoveniu § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. Výklad práve tohto ustanovenia je rozhodujúci aj v prejednávanej veci, a preto je možné konštatovať, že nastolená právna otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená predovšetkým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/167/2016.

24. Najvyšší súd v ďalšej veci sp. zn. 6Cdo/152/2018 zo dňa 30.09.2020 uviedol, že: „k otázke, či (ne)možno priznať osobe, ktorej trestné stíhanie bolo ukončené inak než právoplatným odsúdením náhradu škody spočívajúcu v náhrade nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí sa vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí z 24. januára 2017 sp. zn. III. ÚS 754/2016 (v ústavnej sťažnosti bola namietaná nemožnosť aplikácie čl. 5 Dohovoru v prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním). Výslovil názor, podľa ktorého „vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí bez ohľadu na to, či bolo vydané za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. alebo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. odôvodňuje s ohľadom najmä na čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny právo na náhradu nemajetkovej ujmy takto stíhanej osoby, pokiaľ jej táto v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania vznikla“. Predmetné rozhodnutie bolo aj publikované pod R 19/2022 s právnou vetou: Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania na základe nezákonného uznesenia o jeho začatí podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom treba posudzovať aj v súvislosti s čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, uvedenej ústavným zákonom č. 23/1991 Zb.

25. Na základe uvedeného dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, na ktoré žalobca poukazoval vo svojom dovolaní a právny názor vyslovený odvolacím súdom považuje za správny. Dovolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej odvolacím súdom na podporu ním zvoleného postupu. Dovolací súd uzatvára, že právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého v prejednávanom spore žalobcovi nebolo možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy, je potrebné považovať za správny.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za vhodné na tomto mieste dať do pozornosti dovolateľa skutočnosť, že súdy Slovenskej republiky sú pri rozhodovaní viazané platnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou judikatúrou, pričom dovolací súd má za preukázané, že odvolací súd takto pri rozhodovaní vo veci náhrady nemajetkovej ujmy postupoval. Pochybnosti dovolateľa o správnosti postupu odvolacieho súdu a jeho právneho posúdenia veci vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením a pocitmi, nezakladajú dôvod na spochybnenie správnosti právnych záverov prijatých v konaní. Preto námietky dovolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom nepovažoval dovolací súd za dôvodné. Záverom dovolací súd konštatuje, že situáciu, v ktorej sa dovolateľ ocitol,

môže tento vnímať ako nespravodlivú krivdu, avšak jeho subjektívne pocity nestoja nad zákonom, preto v predmetnom prípade nebolo možné dovolaniu vyhovieť.

27. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľ v dovolaní neopodstatnene vytýkal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a preto dovolanie ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

28. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu v zmysle § 255 ods. 1 CSP vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. V dovolacom konaní ale žalovanému reálne žiadne trovy konania nevznikli, preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (§ 453 ods. 1 CSP).

29. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.